

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 2Csp/32/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8222201071
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krochtová
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2022:8222201071.4

Rozhodnutie

Okresný súd Bardejov sudkyňou JUDr. Katarínou Krochtovou v spore žalobkyne A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., zast. Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému Profi Credit Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, Bratislava, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 300,00 Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalobkyňa m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa podala dňa 23.05.2022 na tunajší súd žalobu proti žalovanému, ktorou sa domáhala zaplata sumy 500,00 Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia a nároku na náhradu trov konania.

2. Žalobkyňa dôvodila tým, že dňa 16.01.2012 uzatvorila so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300044194 a dňa 20.03.2012 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300045456, na základe ktorých žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver. Zmluvy sa na podnet žalobkyne stali predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 5Csp/201/2017 (Zmluva č. 8300044194) a pod sp. zn. 3Csp/160/2017 (Zmluva č. 8300045456), a to z pohľadu posúdenia neprijateľných zmluvných podmienok a dodržania podmienok v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o spotrebiteľských úveroch“ aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“). V označených konaniach bolo súdom zistené, že v zmluvách absentujú obligatórne náležitosti predpísané zákonom č. 129/2010 Z. z. V dôsledku uvedeného súd prejudiciálne s aplikáciou ustanovenia § 11 citovaného zákona určil zmluvy, resp. úver z nich vyplývajúci ako bezúročný a bez poplatkov so súčasným uložením povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie. V danom prípade je nepochybné, že v primárnych konaniach žalovaný porušil práva žalobkyne, pričom žalobkyňa bola úspešná v uplatnení svojich práv. Dôvodnosť žaloby vo veci samej je potom daná tým, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. Uvedené bolo napokon opakovane potvrdené rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR, predovšetkým Najvyššieho súdu SR (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). Žalobkyňa ďalej uviedla, že zmyslom primeraného finančného zadostučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje

na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relatívnej podobe. Okrem toho má primerané finančné zadosťučinenie aj preventívnu funkciu, ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Podstatou sankčnej funkcie napokon je, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi. Je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila (napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/56/2016 zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 20Co/107/2013 zo dňa 27.03.2014 a podobne). Žalobkyni reálne (ak by ostala pasívna v bránení svojich majetkových práv) hrozila a reálne vznikla ujma v celkovej výške 580,69 Eur (úver č. 8300044194) a pokiaľ ide o úver č. 8300045456 ujma v celkovej výške 728,16 Eur, čo spolu predstavuje 1.308,85 Eur. Potom s prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je žalobkyňa toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 500,00 Eur. Priznaná výška primeraného zadosťučinenia by mala byť primeraná závažnosti (podstate, intenzite, trvalosti, šírke a oblasti negatívneho dopadu, možnostiam eliminácie dôsledkov a pod.) a mala by zohľadňovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva tak na strane toho, do chránených práv koho bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol. Pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom priznaného primeraného zadosťučinenia je podľa názoru žalobkyne potrebné prihliadnúť na to, že musela vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor proti žalovanému, v ktorom vystupovala ako spotrebiteľ, ktorý sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ - žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobkyni, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Podľa žalobkyne je potrebné prihliadnúť aj na to, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru, a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu. Žalobkyňa súčasne uviedla, že súd by mal vziať do úvahy zistenie, že žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti. Žalobkyňa dodala, že mala snahu zabrániť vzniku sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia a o nároku na primerané zadosťučinenie s cieľom vec mimosúdne vyriešiť. V oboch prípadoch žalovaný ostal pasívny. Pritom z dlhodobej rozhodovacej činnosti slovenských súdov vyplýva, že nejde o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného, ktorého nekalé konania nemôžu byť akceptované. Na základe uvedeného žalobkyňa uzavrela, že suma vo výške 500,00 Eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale pustila sa do sporu s ním.

3. Žalovaný sa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vyjadril k žalobe v podaní doručenom súdu dňa 12.07.2022, v ktorom navrhol, aby súd žalobu zamietol. Uviedol, že je dôležité poukázať na to, že žalobkyňa v podanej žalobe neuviedla žiadnu skutočnosť, ktorá by zodpovedala právnej povahe finančného zadosťučinenia. Podľa žalovaného si žalobkyňa neuplatnila primerané finančné zadosťučinenie na základe konkrétnych, označených a preukázaných aspektov nemajetkového charakteru. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017: „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.“ Poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/61/2018: „Treba mať pritom na zreteli, že primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napríklad náhrady škody.“ Podľa žalovaného zo žaloby nevyplýva jediná skutková okolnosť, ktorá by zdôvodnila sumu 500,00 Eur. Zo žaloby sa nedajú určiť skutočnosti, ktoré by túto sumu odôvodnili, a preto považuje žalovaný za sporné, ako je vôbec možné o nej konať. To, že rozhodnutie súdu o výške primeraného finančného zadosťučinenia zahŕňa aj jeho voľnú úvahu o výške plnenia, neznamená, že súd sám má zisťovať a vyhľadávať nejaké okolnosti pre rozhodnutie. Žalovaný popiera splnenie zákonných podmienok, ktoré vyplývajú z 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. Podaná žaloba neobsahuje žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ani žiadne tvrdenia, ktorými by sa v žalobe odôvodnila suma finančného zadosťučinenia. Žalovaný tiež vzniesol námietku premlčania nároku žalobkyne. Podľa

žalovaného si žalobkyňa tvrdený nárok mohla uplatniť už v roku 2017 – pri podaní žaloby, o ktorej bolo vedené konanie pod sp. zn. 5Csp/201/2017 resp. 3Csp/160/2017. Podľa žalovaného premlčacia doba uplynula skôr, ako bola žaloba podaná na súde. Na základe toho žalovaný žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 12.08.2022 trvala na tom, že boli splnené podmienky pre uplatnenie nároku práva z primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. V rozsudku sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 Najvyšší súd SR ustálil, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa dôkazom (pripojením právoplatných rozhodnutí), a to rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 3Csp/160/2017 -190 zo dňa 03.06.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23CoCsp/48/2020 zo dňa 17. júna 2021 a rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5Csp/201/2017 – 106 zo dňa 22. októbra 2020 preukázala, že súd v jej prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa si ako spotrebiteľ uplatnila svoje právo na finančné zadosťučinenie za vadné poskytnutie finančnej služby a plnenie, ktoré od nej požadoval žalovaný a ktoré nebolo zákonné. Bol to žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predstrel žalobkyni formulárove zmluvy, ktoré vopred sám pripravil. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov mal poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere vyžaduje. Z už označeného rozsudku Najvyššieho sudu SR vyplýva, že zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Bolo preukázané, že žalovaný žiadal od žalobkyne zaplatiť nároky z neplatných zmluvných podmienok, čím poškodzoval záujmy žalobkyne. Preto by bolo primerané, logické a spravodlivé, aby výška primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala z ujmy hroziacej spotrebiteľovi. Samotná existencia hrozby potenciálnej ujmy, teda okolnosť, že ujma vzniknúť mohla (nie je relevantné, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie) by mala podľa názoru žalobkyne i rozhodovacej praxe predstavovať bazálne právne východisko a je jedným z právnych predpokladov pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Z ustálenej súdnej praxe všeobecných súdov SR podľa názoru žalobkyne vyplýva, že v okolnostiach takýchto prípadov súdy zohľadňujú tieto skutočnosti: a) nemajetková ujma žalobcu, najmä vo finančnom obmedzení, b) psychické napätie a stres, c) sankčná funkciu primeraného zadosťučinenia, d) subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu je nepochybne preukázateľný, e) spôsob zásahu, f) časové trvanie závadného konania veriteľa. Keďže Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300045456 bola medzi sporovými stranami uzatvorená dňa 20.03.2012, pričom o nároku žalobkyne bolo právoplatne rozhodnuté v roku 2021 (rozhodnutie súdu 1. inštancie potvrdené rozsudkom odvolacieho súdu), potom žalobkyňa znášala závadné konanie žalovaného 9 rokov. Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300044194 bola medzi sporovými stranami uzatvorená dňa 16.01.2012, pričom o nároku žalobkyne bolo právoplatne rozhodnuté v roku 2020 (rozhodnutie súdu 1. stupňa), potom žalobkyňa znášala závadné konanie žalovaného 8 rokov. Okrem toho žalobkyňa poukázala na to, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 5Csp/201/2017 súd priamo vo výroku rozhodnutia judikoval neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorú žalovaný voči žalobkyni použil a na podklade ktorej neoprávnene od žalobkyne inkasoval sumu 215,75 Eur. Z tohto dôvodu je uplatňovaná výška finančného zadosťučinenia primeraná a dokonca i podhodnotená. Na podporu svojich tvrdení žalobkyňa poukázala napríklad na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/57/2020 zo dňa 30.06.2021, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9CoCsp/26/2021 zo dňa 27.01.2022, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/84/2021 zo dňa 19.10.2021, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/25/2021 zo dňa 31.08.2021, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25CoCsp/6/2021 zo dňa 27.04.2021 a podobne. Žalobkyňa ďalej argumentovala tým, že v prejednávanej veci si uplatnila 1/3 zo sumy, ktorú žalovaný na jej úkor z titulu bezdôvodného obohatenia získal s prihliadnutím na to, že voči spotrebiteľovi žalovaný použil neprijateľnú zmluvnú podmienku, prostredníctvom ktorej od spotrebiteľa vymohol 215,75 Eur. V percentuálnom vyjadrení spotrebiteľ vo vyššie uvedených rozhodnutiach požadoval a bolo mu priznaných 30 % až 90 % zo sumy vymoženého bezdôvodného obohatenia proti porušovateľovi spotrebiteľských práv. S prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti daného prípadu je potrebné výšku finančného zadosťučinenia považovať

za primeranú dôsledkom, ktoré malo platenie neoprávnených súm žalobkyňou žalovanému, ako aj intenzite zásahu do práv žalobkyne a možno ju považovať za adekvátny nástroj satisfakcie. Žalobkyňa tiež uviedla, že z rozsiahlej rozhodovacej praxe vyplýva, že žalovaný sa voči spotrebiteľom dopúšťa recidívy pokiaľ ide o porušovanie práv spotrebiteľov. Podľa žalobkyne žalovaný zneužíva svoje silnejšie postavenie vo vzťahu k spotrebiteľovi. Obchodník vie, čo mu zákon ukladá. Vie, že zmluva musí obsahovať správne RPMN, čestné úroky a poplatky, atď., ale do zmluvy predpísané správne a úplné náležitosti nedá a nečestné úroky a poplatky sofistikovane zakrýva jednak ich rôznym rozčlenením v zmluve a jednak ich rozdelením aj do vedľajších dojednaní. K námietke premlčania uplatnenej žalovaným žalobkyňa uviedla, že premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako je konanie právoplatne skončené. Rozhodnutie Okresného súdu Bardejov sp. zn. 3Csp/160/2017 -190 zo dňa 03.06.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 23CoCsp/48/2020 zo dňa 17. júna 2021, sa stalo právoplatným dňa 02.08.2021. Rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5Csp/201/2017 – 106 zo dňa 22. októbra 2020 sa stal právoplatným dňa 18.11.2020. Žaloba o primerané zadosťučinenie bola súdu doručená dňa 23.05.2022. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Pokiaľ teda ide o uplatnenie práva na primerané zadosťučinenie, okamih premlčania sa môže odvíjať výhradne od okamihu právoplatnosti rozhodnutia, ktorého obsahom je porušenie. Podľa žalobkyne sa žalovaný pokúšal prostredníctvom svojej argumentácie presvedčiť súd o tom, že zadosťučinenie by nemal platiť a že takáto platba je nespravodlivá. Na druhej strane však rovnaký subjekt (žalovaný) nemal v tisícoch prípadov pri poskytovaní úverov problém postupovať v rozpore so zákonom, a tak získať majetkový prospech na úkor fyzických osôb – spotrebiteľov. Ak sa potom v rámci súdneho konania takýto subjekt chce odvolávať na spravodlivosť alebo slušnosť a na to, aby súd na tieto princípy prihliadal, žalobkyňa má za to, že tieto princípy by mali a mohli byť len v neprospech žalovaného, ktorý svojim konaním porušuje právnu úpravu. Na základe uvedeného žalobkyňa žiadala, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania vo výške 100%.

5. Na repliku žalobkyne žalovaný nereagoval.

6. Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 27.10.2022. Na pojednávaní neboli prítomné strany sporu ani ich právni zástupcovia, pričom svoju neúčast' ospravedlnili a súhlasili, aby sa konalo v ich neprítomnosti. Po vykonanom dokazovaní na tomto pojednávaní súd vyhlásil rozsudok vo veci samej.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom žaloby, jej prílohami, písomnými vyjadreniami strán sporu prostredníctvom právnych zástupcov, z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5Csp/201/2017 sa súd oboznámil so žalobou a prílohami a zápisnicou o pojednávaní zo dňa 22.10.2020, rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 22.10.2020 a z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 3Csp/160/2017 sa súd oboznámil so žalobou a prílohami, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 03.09.2017, rozsudkom zo dňa 03.09.2018, odvolaním žalovaného zo dňa 16.10.2018, uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.10.2019, zápisnicou o pojednávaní zo dňa 03.06.2020, rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 03.06.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.06.2021.

8. Súd zistil, že dňa 30.10.2017 žalobkyňa podala na tunajší súd žalobu, ktorou sa na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300045456 zo dňa 20.03.2012 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 728,16 Eur s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 728,16 Eur od 25.04.2017 do zaplatenia. V rozsudku zo dňa 03.06.2020 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 02.08.2021, súd konštatoval nedostatky v zmluve podľa § 9 ods. 2 písm. i) a j) zákona č. 129/2010 Z. z. Súd v rozsudku uviedol, že zmluva neobsahovala platný údaj o dojednaní ročnej úrokovej sadzby, ktorá bola dojednaná v neprimeranej výške a zmluva súčasne neobsahovala údaj o predpokladoch použitých pre výpočet RPMN. Predmetné konanie bolo vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 3Csp/160/2017.

9. Zároveň dňa 30.10.2017 podala žalobkyňa na tunajší súd žalobu, ktorou sa na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300044194 zo dňa 16.01.2012 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 580,69 Eur s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 580,69 Eur od 25.04.2017 do zaplatenia. Toto konanie bolo vedené pod sp. zn. 5Csp/201/2017. V rozsudku zo

dňa 22.10.2020, právoplatnom dňa 18.11.2020, súd konštatoval neexistenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f), i), j) a k) zákona č. 129/2010. Inými slovami súd konštatoval, že zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy, je v nej dojednaná ročná úroková sadzba v rozpore s dobrými mravmi, ďalej konštatoval nedostatky v zmluve v súvislosti s tam uvedenou RPMN a jej predpokladmi pre výpočet a súčasne vyslovil, že zmluva neobsahuje ani údaj o výške, počte, termínoch splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd súčasne určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky týkajúcej sa dohody o poskytnutí služby, ktorá bola súčasťou formulárovej zmluvy a podpisom ktorej si žalobkyňa zhoršila svoje postavenie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18.11.2020.

10. Vo veci sp. zn. 3Csp/160/2017 súd nariadil pojednávanie na 03.09.2018, na ktorom nebol prítomný nikto. Súd rozhodol rozsudkom zo dňa 03.09.2018 tak, že prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 728,16 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 728,16 Eur od 25.04.2017 do zaplatenia, druhým výrokom rozhodol, že žalobkyňa má nárok vo vzťahu k žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 23Co/8/2019-148 zo dňa 31.10.2019 tak, že zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po zrušení rozsudku odvolacím súdom súd vo veci nariadil nové pojednávanie na dňa 03.06.2020, na ktorom nebol prítomný nikto. Súd rozhodol rozsudkom zo dňa 03.06.2020 tak, že prvým výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 728,16 Eur spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 728,16 Eur od 16.05.2017 do zaplatenia, druhým výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a tretím výrokom priznal žalobkyni voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 23CoCsp/48/2020-241 zo dňa 17.06.2021 tak, že prvým výrokom zmenil rozsudok v jeho napadnutej časti vo výroku I. čo do úroku z omeškania tak, že žalobu o úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 728,16 Eur od 16.05.2017 do 07.02.2018 zamietol, druhým výrokom žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu a tretím výrokom priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 02.08.2021.

11. Vo veci sp. zn. 5Csp/201/2017 súd nariadil pojednávanie na dňa 22.10.2020, na ktorom nebol prítomný nikto. Súd rozhodol rozsudkom zo dňa 22.10.2020 tak, že prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 580,69 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 580,69 Eur od 16.05.2017 do zaplatenia, druhým výrokom rozhodol, že poplatok dojednaný v zmluve o revolvingovom úvere č. 8300044194 zo dňa 16.01.2012 v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok, službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako úver/revolving) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 Eur v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, tretím výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a štvrtým výrokom žalobkyni priznal voči žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18.11.2020.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

14. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

15. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

16. Súd konštatuje, že medzi stranami bola sporná otázka dôvodnosti nároku žalobkyne, keď žalovaný tvrdil, že žalobkyňa neuviedla rozhodujúce skutočnosti, ktoré by odôvodňovali poskytnutie vyššej ochrany a tiež tvrdil, že žalobkyňa nezdôvodnila výšku finančného zadosťučinenia, ktorú si v konaní voči nemu uplatnila.

17. Súd považoval za nesporné, že žalobkyňa si ako spotrebiteľ uplatnila svoje práva voči žalovanému ako dodávateľovi, a to na základe úspechu v sporoch vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 3Csp/160/2017 a sp. zn. 5Csp/201/2017. Postavenie žalobkyne ako spotrebiteľa a žalovaného ako dodávateľa bolo v označených konaniach nesporné.

18. Súd považoval za prioritné vysporiadať sa najprv s námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Súd sa s podstatou a obsahom tejto námietky nestotožnil. Práve naopak, v súlade s tvrdeniami žalobkyne zastáva názor, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na úspešné uplatnenie práva, resp. procesnej obrany voči žalovanému a je možné sa ho domáhať po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia v konaní, v ktorom spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje práva alebo sa úspešne bránil voči dodávateľovi. Súdu je známa aj rozhodovacia činnosť súdov, keď nárok na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ uplatnil súčasne s primárnym nárokom, ktorým sa domáhal voči dodávateľovi zaplata sumy, bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, či neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Uvedené zistenie automaticky neznamená, že spotrebiteľ sa môže domáhať priznania primeraného zadosťučinenia len naznačeným spôsobom a v naznačenom čase a v prípade, ak tak neučiní, vystavuje sa možným následkom námietky premlčania. Súd zastáva názor, že uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie prichádza do úvahy najmä a predovšetkým vtedy, ak je medzi stranami nastolená právna istota. Inými slovami právoplatnosťou rozsudku svedčiacom o úspešnosti spotrebiteľa pri uplatnení alebo bránení svojich práv, začína plynúť premlčacia doba. Keďže jeden z rozsudkov nadobudol právoplatnosť dňa 18.11.2020 a druhý dňa 02.08.2021, ako aj s prihliadnutím na podanie žaloby dňa 23.05.2022, nárok žalobkyne nie je premlčaný vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe, ktorá by najskôr (vo vzťahu k veci sp. zn. 5Csp/201/2017) uplynula v roku 2023 a v súvislosti s vecou sp. zn. 3Csp/160/2017 v roku 2024.

19. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o vyššie citované zákonné ustanovenie, ktoré upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

20. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a

exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva „odradzujúci“). Inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Sankcie za diskriminačné správanie musia byť „účinné, primerané a odradzujúce“ (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017 zo dňa 07.12.2017).

21. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

22. Žalobkyňa poukazuje na § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa svoj nárok založila na úspešnosti v spotrebiteľských sporoch vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 5Csp/201/2017 a sp. zn. 3Csp/160/2017. Z tohto pohľadu nie je rozhodujúce, ako znie výrok rozsudku súdu, ktorým súd vyhovel žalobe spotrebiteľa. Podstatným je, že žalobkyňa bola v naznačených sporoch úspešná, a to čo do vydania bezdôvodného obohatenia a tiež tým, že súd vo veci sp. zn. 5Csp/201/2017 vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Pritom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia z hľadiska aplikácie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa postačuje, aby spotrebiteľ hoc aj v postavení žalovaného, úspešne uplatnil procesnú obranu voči dodávateľovi.

23. Žalovaný namietal, že žalobkyňa neuviedla rozhodujúce skutkové tvrdenia, ktoré by preukazovali splnenie podmienok pre priznanie uplatňovaného nároku.

24. K tomu považuje súd za právne významné poukázať aj na stranami zmienený rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, v ktorom tento súd v bode 18. odôvodnenia (odvolávajúc sa na svoje skoršie rozhodnutie vo veci sp. zn. 6Cdo/389/2015) konštatoval: „Pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

25. Použitím doslovného gramatického výkladu vo vzťahu k vyslovenému právnenému názoru Najvyššieho súdu SR súd dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené predpoklady pre uplatnenie práva žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie. Totiž pojem „judikovať“ neznamena vysloviť právny záver len vo výroku rozhodnutia a dokonca neznamena len „ratio decidendi“, teda nosný dôvod rozhodnutia, ale za judikovanie je potrebné považovať aj „obiter dictum“, teda marginálne závery rozhodnutia súdu. Je nepochybné, že v základnom konaní vedenom pod sp. zn. 3Csp/160/2017 sa žalobkyňa voči žalovanému domohla vydania bezdôvodného obohatenia v sume 728,16 Eur s prísl. a v konaní vedenom pod sp. zn. 5Csp/201/2017 bolo žalobkyne voči žalovanému priznané bezdôvodné obohatenie v sume 580,69 Eur s prísl. a súd tiež určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Z uvedeného potom nemožno vyvodit' iný záver než ten, že žalobkyňa bola v postavení pána sporu, spotrebiteľa, voči žalovanému úspešná. Preto sú splnené predpoklady podľa tretej vety § 3 ods. 5 zákona š. 250/2007 Z. z.

26. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je v zákone explicitne definovaná, ale je ponechaná na úvahu súdu, ktorý vyhodnocuje jej primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci.

27. Pri posudzovaní nároku žalobkyne súd zohľadnil sankčnú funkciu, predovšetkým preventívnu zložku priznania finančného zadosťučinenia, aby dodávateľa odradil od obdobných konaní, ktoré by mohli v budúcnosti nastať (uzatváranie formulárových a individuálne nedojednaných spotrebiteľských zmlúv).

28. Súd zohľadnil aj kompenzačnú a satisfakčnú zložku predmetného právneho inštitútu, pretože priznanie primeraného finančného zadosťučinenia musí zabezpečiť aj akési uspokojenie spotrebiteľa v kontexte toho, čomu bol zo strany dodávateľa vystavený a čomu čelil, resp. sa bránil. Žalobkyňa tvrdila, že bola nútená čeliť dodávateľovi, ktorý je silnejšou stranou v spore a napriek tomu podala voči nemu žalobu, bola nútená vyhľadať právnu pomoc, svojím úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom smere, aby sa žalovaný voči nim nedopúšťal nekalých konaní a v neposlednom rade tvrdila, že konanie žalovaného spočíva v naformulovaní zmluvných podmienok v rozpore so zákonom, bolo spôsobilé privodiť jej ujmu v majetkovej sfére.

29. Súd žalobkyni priznal titulom primeraného finančného zadosťučinenia sumu 300,00 Eur. Túto sumu považoval za dostačujúcu a primeranú z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie, aby sa žalovaný voči žalobkyni, ako aj ďalším spotrebiteľom nedopúšťal nežiadúcich konaní, ktoré spotrebiteľa stavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie vo vzťahu k dodávateľovi. Je nepochybné, že žalobkyňa sa postavila v súdnom spore voči dodávateľovi, že sa nebála a rozhodla sa získať úspech v spore a privodiť pre seba zlepšenie odrážajúce sa v majetkovej sfére tým, že sa jej podarilo domôcť vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľných zmluvných podmienok. Žalobkyňa bola statočná. Na druhej strane však súd pripomína, že žalobkyňa sa nezúčastnila ani na jednom zo súdnych pojednávaní, a to ani vo veci sp. zn. 3Csp/160/2017, ani vo veci sp. zn. 5Csp/201/2017. Práve kontakt so súdom prináša vo všeobecnosti mnohým stranám diskomfort, ktorému sú vystavení svojou prítomnosťou v pojednávacej miestnosti. Žalobkyňa sa danej situácii vyhla. A hoci ju súd predvolal aj na pojednávanie v predmetnej veci o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, aby získal bezprostredný obraz o tom ako žalobkyňa naznačené situácie prežívala, čo ju viedlo k uplatneniu tohto nároku a aby osobne popísala tvrdené skutočnosti, žalobkyňa ani danú možnosť nevyužila. Tým súd nespochybňuje ujmu, ktorá žalobkyni hrozila v majetkovej sfére a ktorá jej aj vznikla a následne bola „reparovaná“ úspechom v základných konaniach, ale odškodnenie materiálnej ujmy nie je obsahovou zložkou nároku o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Každý človek je individualitou a jeho postoj k problému nemusí vždy zrkadliť všeobecné očakávania. Tak tomu bolo zjavne aj v danom prípade, keď žalobkyňa splnomocnila na zastupovanie v spore právneho zástupcu, osobne do kontaktu so súdom a protistranou neprišla, čo však neznamená, že samotnou vedomosťou o spore, ktorý iniciovala, netrpela v kontexte toho, čo očakávala.

30. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá nemôže byť svojvoľná, je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. Odôvodnenie priznanej výšky musí byť presvedčivé, lebo výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/24/2020 zo dňa 18.08.2020).

31. V konaní vedenom pod sp. zn. 5Csp/201/2017 bola žalobkyňa úspešná čo do vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a vo veci sp. zn. 3csp/160/2017 bola žalobkyňa úspešná čo do vydania bezdôvodného obohatenia. Súd teda identifikoval 3-násobné porušenie práva žalobkyne. Vzhľadom na okolnosti danej veci, keď žalobkyňa bola v primárnych konaniach uspokojená po materiálnej stránke tým, že voči dodávateľovi bola úspešná, ako aj s prihliadnutím na statočnosť žalobkyne, ktorá sa rozhodla čeliť dodávateľovi podaním žaloby, hoci bola slabšou stranou v spore, zohľadniac však aj pasívny postoj žalobkyne, ktorá sa nezúčastnila žiadneho z pojednávaní, s prihliadnutím na odradzujúcu zložku primeraného finančného zadosťučinenia, aby dodávateľ v budúcnosti nekoncepcoval spotrebiteľské zmluvy, ktoré nie sú v súlade so zákonom, sa súdu javí ako primerané poskytnúť žalobkyni finančné zadosťučinenie v sume 100,00 Eur za každé jedno porušenie spotrebiteľského práva, čo celkovo predstavuje 300,00 Eur. Je nepochybné, že od uzavretia spotrebiteľských zmlúv (2012), ktoré neobsahovali všetky obligatórne náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a obsahovali aj neprijateľné zmluvné podmienky, až po právoplatnosť rozhodnutí, ktorými bola nastolená medzi stranami právna istota komu a čo patrí, uplynula doba 8 až 9 rokov. Na druhej strane súd tým, že žalobkyňa sa nezúčastnila osobne pojednávania, hoci naň bola

predvolaná, nemohol v kontexte plynutia danej doby posúdiť jej konkrétne vnútorné prežívanie a tiež to, ako všetky tieto súvislosti vnímala. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že výška priznanej sumy je adekvátne. K výške primeraného finančného zadosťučinenia nemožno pristúpiť rýdzo formálne a matematicky ju vypočítavať ako percentuálny pomer výšky materiálnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo vznikla k sume odrážajúcej funkciu sankčných, preventívnych, kompenzačných a satisfakčných mechanizmov, ktoré tvoria inštitút primeraného finančného zadosťučinenia. Pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia nemôže ísť o kompenzáciu toho, čo žalovaný od žalobkyne neoprávnene získal a čo žalobkyňa svojím úspechom v oboch sporoch získala späť. Preto súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume, ktorá podľa názoru súdu obstoí aj pri konfrontácii s nepísanými pravidlami slušnosti, etiky, vo všeobecnosti s dobrými mravmi. Inými slovami, a to už aj vzhľadom k vysloveným záverom, aby došlo k naplneniu účinnej a odradzujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a aby tým súd kompenzoval nemajetkovú ujmu žalobkyne, sa priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300,00 Eur javí najviac vhodné, primerané a nemajúce charakter obohacovania sa spotrebiteľa na úkor žalovaného. Preto súd žalobu v prevyšujúcej časti nad sumu 300,00 Eur zamietol.

32. Podľa názoru súdu výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov, pričom vo vzťahu k žalobkyni – spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, ani zneužitie práva, ale legitímny a legálny nárok spotrebiteľa priznaný mu zákonom.

33. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v základe nároku, keďže priznanie primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Preto súd rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na plnú (100 %) náhradu trov konania z prisúdenej sumy. O výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

34. Súd zároveň v otázke náhrady trov konania v danej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu aplikácie § 257 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd vychádzal z obsahu spisu a z postoja strán, pričom nezistil dôvody pre odklon od zásady zodpovednosti za výsledok v spore.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.